

Arrestnummer C 1 59 / 2023
Repertoriumnummer 2023 / 133
Datum van uitspraak 13 januari 2023
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal 2021/PGG/2846 2022/VJ11/1022

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

2021/PGG/2846 - 2022/VJ11/1022

Not.nr. OU.64.L2.000541/16

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. (RRN
met Belgische nationaliteit,
geboren te op
wonende te
- beklagde -

verdacht van:

als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek

“A opzettelijk achterlaten of beheren van afvalstoffen in strijd met de voorschriften van het Materialendecreet of de uitvoeringsbesluiten ervan

opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, afvalstoffen te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht, te weten afvalstoffen te hebben achtergelaten of beheerd in strijd met de voorschriften van het Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen of de uitvoeringsbesluiten ervan, namelijk

gemalen asfalt en steenpuin vermengd met hout-, metaal- en kunststofafval te hebben gestort in natuurgebied

(art. 16.6.3. § 1 lid 1 en 16.6.4. Decreet 05 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid ; art. 3, 1° en 7°, 12 § 1 en 69 Decreet 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen)

te in de periode van 5 februari 2016 tot 19 februari 2016
door

B aanmerkelijk wijzigen van reliëf van bodem zonder of in strijd met een geldige vergunning

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem, onder meer door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of, buiten het geval bedoeld in artikel 6.1.1. lid 3 van voornoemde Codex, in stand gehouden, namelijk

op het terrein gelegen te
eigendom van

kadastraal gekend als
ondernemingsnummer

met maatschappelijke zetel te

een toegangsweg in natuurgebied te hebben verhard met gemalen asfalt en gebroken vervuild steenpuin, een parking te hebben aangelegd met gemalen asfalt

(art. 4.2.1., 4°, 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4. en 6.1.1. lid 1, 1°, en 3 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

te _____ in de periode van 5 februari 2016 tot 19 februari 2016
door

T.a.v. Hietbrink Roland, tenlasteleggingen A en B met de omstandigheid dat de schuldige het misdrijf heeft gepleegd sedert hij veroordeeld werd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, uitgesproken op 2 maart 2012, tot een hoofdgevangenisstraf van 14 maanden en een geldboete van 500 euro, wegens verduistering van activa, misbruik van vertrouwen, faillissementsmisdrijven, niet neerlegging jaarrekening, vonnis in kracht van gewijsde gegaan op het ogenblik van de nieuwe feiten, en voordat vijf jaren zijn verlopen sinds hij zijn straf heeft ondergaan of sinds zijn straf verjaard is.

Wat betreft tenlastelegging A de eerste en de tweede tevens gedagvaard om, bij toepassing van artikel 16.6.4 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, zich te horen veroordelen tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de achtergelaten afvalstoffen binnen een door de rechter vastgestelde termijn, onder verbeurte van een dwangsom van € 100 per dag bij niet naleving van deze veroordeling.

Wat betreft tenlastelegging B de eerste en de tweede tevens gedagvaard om, bij toepassing van artikel 6.3.1.§ 1. Van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zich te horen veroordelen tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand binnen een door de rechter

vastgestelde termijn, onder verbeurte van een dwangsom van € 100 per dag bij niet naleving van deze veroordeling."

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, O 12^e kamer, besliste bij vonnis van 9 september 2022 **bij verstek** als volgt:

"STRAFRECHTELIJK

Vult de dagvaarding aan als volgt:

(...)

Veroordeelt *voor de hierboven bewezen verklaarde telastleggingen A en B samen tot een **gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 24.000 euro**, zijnde 4.000 euro vermeerderd met 50 opdecimen, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.*

Veroordeelt *tot betaling van een bijdrage aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.*

Veroordeelt hem tot betaling van de bijdrage tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt hem tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 50 euro.

VERWIJDERING AFVAL

*Beveelt overeenkomstig artikel 16.6.4. DABM de **verwijdering van alle afvalstoffen** binnen de **3 maanden** vanaf het definitief worden van dit vonnis.*

Veroordeelt *en* *elk tot het betalen*
*aan het openbaar ministerie van een **dwangsom van 250 euro per dag** dat dit bevel niet wordt nageleefd.*

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

Beveelt op vordering van het openbaar ministerie het herstel van het perceel gelegen te kadastraal gekend als eigendom van loor de verwijdering van de ophoging en verharding,

en dit onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel lastens beide veroordeelden ten voordele van het openbaar ministerie.

Bepaalt de termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregel op 3 maanden vanaf het definitief worden van dit vonnis.

*Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, **ambtshalve in de uitvoering** ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.3.4 VCRO, op kosten van de veroordeelden.*

KOSTEN

Veroordeelt en hoofdelijk tot de gerechtskosten voor het openbaar ministerie, begroot op 302,40 euro, meer de betekeningskosten van huidig vonnis ten aanzien van

BURGERRECHTELIJK

Houdt ambtshalve de burgerrechtelijke belangen aan.”

1.2 Het ten aanzien van de beklaagde bij verstek gewezen vonnis van 9 september 2021 werd op verzoek van de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, door een gerechtsdeurwaarder op 13 september 2022 betekend aan de woonplaats van de beklaagde.

1.3 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 25 mei 2022 door de beklaagde tegen alle beschikkingen van het vonnis, conform het neergelegd grievenformulier;
- 1 juni 2022 door het openbaar ministerie tegen alle beschikkingen op strafgebied, conform het grievenformulier.

1.4 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, op:

- 25 mei 2022 door de beklaagde
- 1 juni 2022 door het openbaar ministerie.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 1 december 2022 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging in persoon,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal.

2.1 De verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 9 september 2021 werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De grievenformulieren werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 De advocaat van de beklaagde bepaalde in het grievenformulier de schuld, de straf en het bevel tot verwijdering van alle afvalstoffen met de opgelegde dwangsom als nauwkeurige grieven.

Het openbaar ministerie bepaalde in het grievenformulier de straf als nauwkeurige grief.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagde en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

3. De aanhangig makende dagvaarding werd op 3 juni 2021 onder nummer overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid te (art. 6.3.1, § 6, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening). Zij vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de telastlegging en identificeert de eigenaar ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheken.

4. Het hof verwijst naar het feitenoverzicht in het beroepen vonnis dat luidt als volgt:

“Feiten

5. Het Agentschap Natuur en Bos meldde aan de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur dat er in een bos te een verharde weg werd aangelegd naar een villa. Op 19 februari 2016 ging de politie op vraag van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ter plaatse en deed daarvan navolgend verslag in het proces-verbaal:

‘Benaderen de eigendom met ons dienstvoertuig, en dit via de grote oprijlaan. Deze oprijlaan is zichtbaar recent heraangelegd in gemalen asfalt. De toegangsweg loopt uiteindelijk toe naar een grotere verharde oppervlakte, (eveneens) in gemalen asfalt.

Deze grotere verharde oppervlakte doet hoogstwaarschijnlijk dienst als parkeerplaats voor bezoekers. Aan de randen van deze verharde oppervlakte is eveneens een laag gemalen steenpuin zichtbaar. (foto's 7 8 9 10)

Vanaf deze "parkeerplaats" is er een weg die loopt richting bos. Een gedeelte van deze weg (is) recentelijk verhard met gebroken steenpuin. Dit gebroken steenpuin is zichtbaar vervuild met zaken vreemd aan dit product, zoals buizen van elektriciteitskabels, elektriciteitskabels zelf, metalen blikken, volledige bakstenen en snelbouwstenen, houtafval, kunststoffen snelbinders... (foto's 1 tem 7)

De verhardingswerken waren op dat moment niet aan de gang.

*Worden te woord gestaan door twee manspersonen die wij identificeren als zijnde
en*

Beide heren beweren de huurders te zijn van de eigendom

De informatie dat zij de eigendom aankochten blijkt niet te kloppen. Zij hadden er wel de intentie toe, doch aangezien er meerdere hypotheeklen op de eigendom lopen en dit een mogelijke aankoop bemoeilijkt, ging de aankoop niet door.

Zij beweren wel de verantwoordelijken te zijn van de verhardingswerken aan de oprit en de uitloper hiervan. Naar hun zeggen lag de oprit er verschrikkelijk slecht bij, en verhardden zij deze ter ieders comfort.

Zij deden geen enkele melding bij het gemeentebestuur en dienden geen aanvraag voor stedenbouwkundige vergunning in.

Zij zien de onwettelijke situatie in en zijn bereid om alles in de oorspronkelijke toestand terug te brengen, of een toestand die wettelijk is.'

De villa bleek eigendom te zijn van

Er werd een stakingsbevel gegeven dat op 7 maart 2016 door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd bekrachtigd.

Op 6 april 2017 kon de politie niet vaststellen dat het puin en afval werd verwijderd.

Volaens de politie was de villa inmiddels verkocht aan van

*6. Op 8 november 2017 verklaarde 'Omtrent de feiten die u
aanbelangen kan ik uw diensten verklaren dat ik met gebeurde feiten niets te maken heb. Ik ben pas sinds 08/09/2016 eigenaar geworden van het betrokken stuk grond. Ik heb dit gekocht van*

Gezien het afval gestort werd voor de aankoopdatum ben ik de mening toegedaan dat ik niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor de inbreuk. Ik kan u wel verklaren dat de vorige eigenaar van het stuk grond zijnde het perceel verhuurde aan onder de naam van Het is vermoedelijk die verantwoordelijk is voor de feiten.'

7. Op 13 februari 2018 werd verhoord. Hij verklaarde: 'Tot 08/09/2016 was mijn vader eigenaar van de woning gelegen te
2. De woning werd verhuurd op datum 26/06/2015 tot de datum dat de woning verkocht geweest is aan
De huurder van de woning betrof Wij werden nooit op de hoogte gebracht dat werken aan het uitvoeren was aan de woning/oprit. Toen ik opmerkte dat de oprit verhard was met steengruis, heb ik hem daarover aangesproken. Hij zei dat hij het wel ging oplossen.
Mijn vader en mezelf kunnen volgens mij niet verantwoordelijk gesteld worden voor deze feiten, want wij wisten niets van de werken en wij hebben deze ook zeker niet uitgevoerd.
Bij de verkoop van het huis was het huis nog verhuurd en werd het huurcontract overgedragen aan de nieuwe eigenaar, daardoor hebben wij het steenpuin ook nooit verwijderd.
De vorige huurder is volgens mij verantwoordelijk voor de inbreuk, dit was de onder de naam van

8. Op 31 juli 2020 werd verhoord. Hij verklaarde: 'Ik dien op last van de parketmagistraat gehoord te worden als verdachte gelet op de inbreuken op de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening te van 05 tot 19/02/2016, meer bepaald het begraven van afval door een particulier in een bos te meer bepaald dat een gedeelte van een toegangsweg naar een villa aldaar en het vervolg daarvan lopende richting bos werd verhard en dat de verharding zou bestaan uit gemalen asfalt en gebroken doch vervuild steenpuin. Hierover werden wij reeds door collega's van u op 19/02/2016 geïnterpelleerd.
Toen zouden ik en beweerd hebben dat wij de verantwoordelijken waren van de verhardingswerken aan de oprit en de uitloper ervan aangezien de oprit er zo slecht bij lag. Tevens deelden we hen mee geen enkele melding te hebben gedaan bij de gemeente noch een vergunning te hebben aangevraagd.
We hebben toen onmiddellijk te kennen gegeven bereid te zijn alles in de oorspronkelijke toestand te brengen. De werken werden toen onmiddellijk stilgelegd. De verhardingswerken waren blijkbaar uitgevoerd in een natuurgebied.
Ik was toen zelf huurder op dat moment, meer bepaald een toenmalig bedrijf van mij

Vraag: Wanneer werden de werken werden aangevat?

Antwoord: begin februari 2019, +/- 8 dagen erna stond de politie daar. (sic)

Vraag: Waarom werden de werken uitgevoerd zonder te beschikken over een stedenbouwkundige vergunning?

Antwoord: Wij wisten niet dat dat nodig was. Wij is en ikzelf

Vraag :Welke zijn de intenties aangaande de regularisatie van de toestand? En welke stappen werden daartoe al ondernomen?

Antwoord. We hebben binnen de 14 dagen alles laten afgraven en de toestand geregulariseerd. Dit werd vastgesteld door de politie. Dus ik vind het raar dat ik 4 jaar

later verhoord wordt (sic) in dit dossier. Ik wens op te merken dat ik enkel gemalen asfalt heb laten komen om de oprit naar de villa te verharden. Ik heb nooit gebroken steenpuin laten leveren om te verharden.

Ik weet niet vanwaar dat gebroken vervuild steenpuin gekomen is. Ik vermoed dat dat iets van vroeger moet geweest zijn."

5. Het hof stelt vast dat de redelijke termijn in strafzaken is overschreden.

De eerste vaststellingen door de politie gebeurden op 19 februari 2016 (stuk 2). De politie stelde toen vast dat zichtbaar was dat de oprit recent werd heraangelegd met gemalen asfalt. Vanaf de grote verharde oppervlakte aan het einde van de oprit, die dienst deed als parkeerplaats, liep een weg in de richting van het bos en deze weg werd recent verhard met steenpuin. De politie werd toen te woord gestaan door [redacted] en [redacted]. Zij vermeldden de huurders te zijn van het goed. Zij stelden de verantwoordelijken te zijn voor de verhardingswerken aan de oprit en de uitloper ervan. Naar hun zeggen, lag de oprit er verschrikkelijk slecht bij en verhardden zij deze voor ieders comfort (stuk 3). Zij waren bereid om alles in de oorspronkelijke of een wettelijke toestand te brengen.

Gezien het goed verkocht werd, was het niet onmiddellijk duidelijk wie de eigenaar was. Ter plaatse kon op 6 april 2017 worden vastgesteld dat de oprit nog steeds aanwezig was in dezelfde materie (stuk 19). Navolgend werd [redacted] verhoord op 8 november 2017 (stuk 26). Zij verklaarde dat zij sinds 8 september 2016 de nieuwe eigenaar was. Zij verwees naar de vorige eigenaar [redacted] die het perceel verhuurde aan [redacted] en dat deze laatste waarschijnlijk verantwoordelijk was. Navolgend werd [redacted] op 13 februari 2018 verhoord, omdat zijn vader [redacted] permanent in [redacted] verbleef (stuk 37). Deze verwees ook naar [redacted] als verantwoordelijke voor de met steengruis verharde oprit.

De volgende onderzoekshandeling was het verhoor van [redacted] op 31 juli 2020 (stuk 66). In zijn verklaring is genoteerd dat de werken werden uitgevoerd begin februari 2019. Het jaartal is duidelijk een materiële vergissing, gezien de vaststellingen op 19 februari 2016. Bovendien zei de betrokkene zelf dat hij het raar vond dat hij vier jaar later werd verhoord. Hij verklaarde dat hij de oprit enkel met gemalen asfalt liet verharden en niet te weten wie het gebroken steenpuin voorzag. Dat was volgens hem iets van vroeger.

Het opsporingsonderzoek was in wezen afgerond bij de eerste vaststellingen op 19 februari 2016. [redacted] gaf toen onomwonden te kennen dat hij verantwoordelijk was voor de verhardingswerken aan de oprit en de uitloper ervan. Strikt genomen was zijn verder verhoor niet nodig, maar er is alleszins geen omstandigheid die verband houdt met de erg beperkte complexiteit van het dossier of de houding van die oorspronkelijk beklagde, die verantwoordt dat hij pas meer dan vier jaar later werd verhoord en dat dan pas het opsporingsonderzoek werd afgesloten. Er zijn diverse periodes van niet te verklaren stilstand in het dossier, zodat de behandeling van de zaak buitensporige vertraging heeft opgelopen,

waardoor de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (EVRM, BS, 19 augustus 1955, err. BS, 19 juni 1961) en artikel 14.3.c van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (IVBPR, of het zogenaamde BUPO-verdrag) is overschreden. De houding van de beklaagde leidde evenmin tot het overschrijden van de redelijkheid van de termijn.

Deze verdragsbepalingen geven niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan deze vaststelling. Inzonderheid bepaalt het verdrag niet dat de sanctie het verval of de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering zou moeten zijn.

Artikel 21ter Voorafgaande Titel Wetboek Strafvordering bepaalt dat indien de duur van de strafvervolgung de redelijke termijn overschrijdt, de rechter veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken of een straf kan uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf. Deze bepaling sluit een meer of minder vergaand rechtsherstel niet uit.

Het dossier bevat alle elementen die in het kader van een eerlijke procesvoering nodig zijn om tot de waarheidsvinding te komen. Het hof stelt vast dat door het tijdsverloop tussen de feiten en de behandeling voor de rechter, de bewijsvoering en het recht van verdediging van de beklaagde niet zijn aangetast. De toestand van de oprit bleef ongewijzigd tussen 19 februari 2016 en 6 april 2017, toen de politie met ter plaatse ging (stuk 19). De overschrijding van de redelijke termijn had geen enkel gevolg voor de toestand van de oprit, die niet veranderd is. Aldus werd het recht van verdediging van de beklaagde ook niet onherstelbaar geschonden. De beklaagde had de mogelijkheid om over alle elementen van het dossier op nuttige wijze tegenspraak te voeren.

Het hof zal voor de overschrijding van de redelijke termijn het hierna besproken rechtsherstel bieden.

6. Het hof verbetert de telastlegging A wat betreft als volgt:

“te in de periode van 5 februari 2016 tot 19 februari 2016, opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, afvalstoffen te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht, te weten afvalstoffen te hebben achtergelaten of beheerd in strijd met de voorschriften van het Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen of de uitvoeringsbesluiten ervan, namelijk in strijd met artikel 12, § 1, Materialendecreet, bij verharding van een oprit en toegangsweg, gemalen asfalt en steenpuin vermengd met hout-, metaal- en kunststofafval, te hebben achtergelaten in natuurgebied, strafbaar gesteld door artikel 16.6.3, § 1, eerste lid, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid”.

De feiten die voorwerp zijn van de telastlegging B slaan op het zonder vergunning verharderen van de oprit en toegangsweg en het aanleggen van een parking, of parkeerplaats, in natuurgebied als een vergunningsplichtige stedenbouwkundige handeling.

Er was bij deze handelingen geen sprake van het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem, onder meer door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt in de zin van artikel 4.2.1.4° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, maar wel van het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat, in de zin van artikel 4.2.1.1.b) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Dit misdrijf was tot 1 maart 2018 strafbaar op grond van artikel 6.1.1, eerste lid, 1°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met een van deze straffen alleen. Sinds 1 maart 2018 zijn deze feiten strafbaar op grond van artikel 6.2.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en dit met dezelfde straffen.

Het hof verbetert de telastlegging B als een inbreuk op artikel 4.2.1.1.b).

De beklagde was van de voorgenomen verbeteringen ingelicht door de vordering van het openbare ministerie op de rechtszitting. De verbeteringen laten de aanhangig gemaakte feiten onverlet en voegen daar geen feiten aan toe. Telkens hierna sprake is van de telastleggingen A en B, betreft het deze zoals hier verbeterd.

7. Artikel 12, § 1, Materialendecreet bepaalt dat het verboden is afvalstoffen achter te laten of te beheren in strijd met de voorschriften van dit decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan. Artikel 4.2.1.1°.a Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening voorziet een vergunningsplicht voor stedenbouwkundige handelingen als het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat.

De beklagde is als eenmanszaak aannemer van schrijnwerken. Hij verklaarde aan het hof dat hem contacteerde voor het leveren van het materiaal en dat hij wist dat dit voor het aanleggen van die weg was. Hij erkende zo de inbreuken.

De telastleggingen A en B zijn voor het hof bewezen.

8. De bewezen feiten werden gepleegd met een zelfde misdadig opzet, zodat het hof voor ze samen overeenkomstig artikel 65, eerste lid, Strafwetboek enkel de zwaarste straf toepast. Dat is de straf bepaald voor de telastlegging A, strafbaar gesteld door artikel 16.6.3, § 1, eerste lid, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid met een gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en met een geldboete van 100 euro tot 500.000 euro of met een van die straffen.

Het hof voegt voor aan de telastlegging B de verzwarende omstandigheid toe van, tot 1 maart 2018, artikel 6.1.1, § 1, laatste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en

sinds 1 maart 2018, artikel 6.2.1, laatste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. De beklagde was immers aannemer toen hij de feiten pleegde. De zwaarste straf blijft echter deze van artikel 16.6.3, § 1, eerste lid, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid.

De beklagde verhardde zonder vergunning in een natuurgebied een oprit met allerlei afvalstoffen of nam daaraan deel. Zo gaf de beklagde te kennen geen oog te hebben voor de natuurwaarden en de belangen van de omgeving, die strafrechtelijk beschermd zijn en bracht hij de omgeving reële schade toe.

De beklagde heeft een ongunstig strafregister.

Indien de redelijke termijn in strafzaken niet zou zijn overschreden, was de door de eerste rechter opgelegde straf noodzakelijk en passend geweest. Gezien de ernst van de feiten, is het maatschappelijk nog steeds verantwoord en nodig een straf op te leggen en volstaat een eenvoudige schuldigverklaring niet als maatschappelijke vergelding. Om passend en voldoende rechtsherstel voor deze overschrijding te bieden, legt het hof enkel een geldboete op en vermindert het deze geldboete reëel en meetbaar, zoals hierna bepaald.

De bewezen feiten werden gepleegd na 28 februari 2012 en voor 1 januari 2017, zodat het hof de geldboete verhoogt met 50 deciemmen. De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf spoort de beklagde aan tot betaling van de geldboete.

9. Het hof veroordeelt de beklagde tot de kosten zoals hierna bepaald.

Het hof veroordeelt de beklagde als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciemmen tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken veroordeelt het hof de beklagde tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd 52,42 euro bedraagt. Met toepassing van diezelfde bepaling verhoogt het hof de kosten met 10 %.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof de beklagde ook tot het betalen van een

bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, die sinds 1 oktober 2022 na indexatie 24 euro bedraagt.

10. Uit niets volgt dat het herstel al werd uitgevoerd. Artikel 16.6.4 Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid bepaalt dat wie afvalstoffen achterlaat in strijd met de bepalingen van het decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalcringlopen en afvalstoffen, door de strafrechter wordt veroordeeld tot het inzamelen, vervoeren en verwerken ervan binnen een door hem vastgestelde termijn. Het openbaar ministerie vorderde aan het bevel tot herstel in die zin een dwangsom te koppelen. Dit betreft een bevel dat de rechter verplicht oplegt als het herstel niet is uitgevoerd. Artikel 6.3.1, § 1. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is ook grond voor een herstel in de oorspronkelijke toestand, wat betreft de stedenbouwkundige inbreuk. Dit betreft een facultatief op te leggen herstel, dat door het openbaar ministerie ook gevorderd werd, gekoppeld aan een dwangsom. Gezien het herstel niet werd uitgevoerd, is het noodzakelijk dit herstel te bevelen. Het herstel opgelegd op grond van het Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid valt samen met het herstel opgelegd op grond van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, met dien verstande dat het ook het herstel in de oorspronkelijke toestand behelst.

Dit bevel slaat op het verwijderen van alle achtergelaten afvalstoffen en moet leiden tot een wettige toestand, wat betekent dat niet enkel het gemalen asfalt maar ook alle andere afvalstoffen moeten verwijderd worden, tot de oorspronkelijke, wettige toestand is bereikt en dit ongeacht eventuele latere aanpassingen aan de oprit.

Gelet op het talmen van de beklagde in het verleden om tot het volledig herstel over te gaan en het voortschrijden van de inbreuk, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel.

De lange tijd sedert dewelke de beklagde reeds vrijwillig kon overgaan tot het volledig herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de, gezien de aard en omvang van de werken, voldoende ruime termijn welke hem hiertoe nog wordt verleend, maken dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna hij pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

Het bedrag van de dwangsom per dag dat na het in kracht van gewijsde gaan van het arrest en na het verlopen van de hersteltermijn geen gevolg wordt gegeven aan het opgelegde herstel, moet voldoende hoog zijn om de beklagde aan te zetten tot vrijwillig herstel.

Er is geen grond om een maximum voor de te verbeuren dwangsom te bepalen, gezien dit *in casu* de effectiviteit van de dwang die moet uitgaan van een dwangsom zou beperken, wat nodeloze uitvoeringskosten voor de gemeenschap zou veroorzaken.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Beslissing van het hof:

Het hof, rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

bevestigt het beroepen vonnis, voor zover bestreden, in de beslissing tot het aanhouden van de burgerlijke belangen;

wijzigt het beroepen vonnis voor zover bestreden voor het overige als volgt:

verbetert de telastleggingen A en B zoals vermeld in randnummer 6 van dit arrest;

veroordeelt de beklaagde _____ voor de bewezen telastleggingen A en B samen tot een geldboete van 1.000 euro, verhoogd met 50 deciem tot 6.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciem en zo gebracht op 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van een bedrag van 52,42 euro als goeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van een bijdrage van 24 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie opnieuw begroot op 351,90 euro in eerste aanleg en 126,54 euro in beroep;

veroordeelt de beklaagde _____ tot het legaal inzamelen, vervoeren en verwerken van de achtergelaten afvalstoffen en het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en dit binnen een termijn van zes maanden onder verbeurte van een dwangsom van 125 euro

per dag vertraging in nakoming van dit bevel lastens de beklagde en machtigt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester van namens de gemeente tot ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregel.

Kosten eerste aanleg:

Afschriften:	€ 34,91
Hypo. Inschr.:	€ 240,00
Inschr. Kantoor RZ:	€ 45,00
	<hr/>
	€ 319,91
+ 10 %:	€ 31,991
	<hr/>
Totaal:	€ 351,90

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 45,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 29,04
	<hr/>
	€ 115,04
+ 10 % :	€ 11,50
	<hr/>
Totaal :	€ 126,54

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren en in openbare rechtszitting van **13 januari**
2023 uitgesproken door wnd. kamervoorzitter in aanwezigheid van
advocaat-generaal, met bijstand van griffier